Ч. 44. Пятниця 11 марта (26 лютого) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — З балканьских справ.

На вчерашнім засіданю палати послів п. міністер скарбу др. Білиньский подав історию плянів фінансових, вказуючи, що перед 9 місяцями правительство предложило проєкт санациї краєвих фінансів, іменно хотіло обняти в посіданє податок від пива, чим придбано би около 20 міліонів корон надвижки. Крім того правительство предложило підвисшенє податку спадкового, що зробило би знов 10 міліонів. Однако вже тоді з многих сторін проявив ся напір против тих проєктів, а коли пізнїйше сесию парляменту замкнено, проєкти взагалі зійшли з дневного порядку.

Дальше підносить п. міністер скарбу, що правительство перестерігало перед фінансовою руїною, грозячою краям. Коли би палата була ухвалила фінансові пляни, предложені первістно, положенє країв було би нинї лїпше. Видячи однак загальний опір сторонництв против податку від пива, правительство в новім проєктї не умістило вже того податку, не хотячи виставляти ся без висших політичних цілий на поражку. А супротив дефициту в державнім буджетї не могло правительство посьвятити ся виключно санациї краєвих фінансів, хоч признає і то своїм обовязком і знає, що санация краєвих фінансів лежить також в інтересї держави.

Були ми отже, каже др. Білиньский, примушені в новім предложеню помочи краям при помочи признаня участи в податку особистодоходовім і дальшої участи в доходах з підвисшеного від горівки. Ми гадали, що коли буде можна признати краям 20 міліонів з підвисшеного податку від горівки, крім давних 20 міліонів, то фінансове положенє країв полїпшить ся. Але нам роблено двоякі закиди. Один робили деякі сторонництва, котрі добачували, що форма, в якій правительство хоче признати участь краям в податку від горівки, має противавтономічний напрям. Коли для заступників країв лїпше подобає ся, щоби краям не признавано грошевих сум, лише розмірну часть доходів з нового податку, то з мого становища не маю нїчо против того, треба лиш розважити питанє, о скілько якась часть доходів, котра відповідала би числу 20 міліонів, вистане для країв, чи нї. Як довго менї нїхто не вкаже нового податку, а податок від пива виключає ся, не бачу можности признати краям висших сум.

Відтак обговорює п. міністер фінансові пляни, котрі виставлені суть на ріжні напасти.

Дальше заявив бесїдник, що правительство обстає при теперішній своїй проґрамі і буде о єї переведенє бороти ся. З готовости правительства до можливої угоди не можна однак робити єму закиду; в тім єсть радше доказ поважаня для парляменту. Отже не можна казати, що правительство хоче силою вимусити ухваленє нових податків.

Відтак відпирав бесїдник напасти пос. Реннера.

Дальше сказав п. Міністер, що уважав би ся щасливим, коли би комісиї удало ся покрити 70-міліоновий дефицит, не накладаючи на населенє більших тягарів і не викликуючи єї жалоб. При помочи ощадности не можна також покрити дефициту. Ощаджує ся й так о скілько можна і в наслідок того чути часто наріканя на відкладанє видатків. Коли комісия ухвалить буджет в предложеній формі, виносив би дефицит около 70 міліонів; однак такого закона не можна би предложити до санкциї, так що буджет без дефициту неможливий без реформи податків.

Доказом лихого фінансового положеня

---

6)

В найбільшім місті на сьвіті.

або

Льондон, єго займавости і житє в нїм.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

3.

Дещо до характеристики Льондону. — Дим і мрака в Льондонї. — Льондон вечером і в ночи. — Крики на улицях. — Домашна господарка. — Чужі міста в Льондонї.

Для більшої характеристики Льондону мусимо ще кілька чисел навести. Після спису в 1901 р. число жителів Льондона виносило 4,586.541 душ. З кінцем 1908 р. мав великий Льондон круглo сім міліонів людий, отже більше як ціла Галичина. Довгота улиць Льондону виносила в 1905 р. 2051 анґлійских миль або кругло 512 наших миль. Як великий рух панує в Льондонї, можна зміркувати з того, що коли число пасажирів в 1904 р. виносило 128,261.012 осіб, то вже в слїдуючім роцї лиш само товариство омнїбусове перевезло 216,311.248 пасажирів, а товариство трамваєве 72,653.906. Рух почтовий в Льондонї характеризують слїдуючі числа. В 1904 р. рознесено по місті 730 і пів міліона листів, а 148 міліонів переписних листків, всїляких пакунків звиш 17 міліонів, а рекомендованих листів 6 і пів міліона. Льондон мав в 1904 р. 973 шкіл народних, до котрих ходило 648.578 дітий. В ночи з 29 січня 1904 р. обчислено всїх бездомних, котрі були змушені ночувати на улици і показало ся, що їх було 1797. В 29 случаях стверджено смерть від голоду. Льондон має 28 кладовищ, а на удержанє поліциї видає більше як 38 міліонів корон.

Треба бути в падолистї в Льондонї, щоби побачити ще одну дуже важну характеристику сего міста. Кажу, в падолистї, бо то час, в котрім ще найскорше густа мрака сполучена з димом робить з полудня північ. Але се з'явище можна побачити иноді й в иншім часї, лиш годї єго предвидїти; иноді заскочить людий так несподївано, що викличе в місті справдешню катастрофу, а для всїлякого рода злодіїв обильне жниво.

То було в падолистї 1908 р. і якраз була дванайцята година в полудне, коли я забрав ся отсе списувати, що тут оповідаю. На столї горіла лямпа, а вікно, крізь котре мало доходити сьвітло до комнати, було таке чорне, як би хтось знадворку налїпив чорний папір на него; я видїв в нїм себе як би в ясно осьвітленім зеркалї. Як би то не було в Льондонї, славнім зі свого диму і мраки, то я би гадав був, що то вже настає конець сьвіта. На дворі, де блимали блїді лїхтарнї, було ще темнїйше, як серед півночи; лиш на полудни, де стояло невидиме сонце, сьвітила ся понура червонава луна, мов би віщувала якесь велике нещастє, якусь страшну пожежу, що вибухла десь далеко, а від котрої чорнї як вуголь зариси коминів і галузе дерев різко відбивали ся. На долинї, в партері, можна було добачити, як під висячою лямпою сидїли при заставлених столах родини і трудно було собі подумати, що то они обідають а не вечеряють.

Близько над землею не була мрака густійша як звичайно; улицї длятого зі своїми сьвітячими, електричними лямпами, з поблискуючими рекламовими написями (завішеними лїхтарнями при возах), що посували ся серединою, виглядали зовсім так, як би то була шеста година вечером. Дуже незвичайно представляв ся також вид ріки Тамізи. Підчас коли звичайно, скоро стемнїє ся, устає рух на ріцї, була она тепер мов би засіяна якимись блукаючими огниками а чайки літали мов би кусні білого паперу понад рікою з чорнила. Були то, здаєсь, одинокі птицї, що не дали ся застрашити темнотою; иншi птицї не важили ся вилазити із своїх криївок і гнїздочок.

Льондон привик до мраки і диму, але такої темноти „в білий день“ люди тут ще від 13 грудня 1879 р. не запамятали. Мрака, що повисла була над домами і втягала в себе дим і порох, насадила нїби чорне віко домовини на місто. Місцями вробив вітер діру в тім віку і в горі тоді видко було, як сонце бороло ся з хмарами; але кілька улиць дальше панувала кромішна пітьма. Хто мав нагоду бачити ту пітьму, того не здивують числа, які тут наве-

єсть також внесене правительством предложенє, жадаюче дозволу на затягненє позички в квоті 182 міліонів корон.

Причиною того лихого стану єсть погіршенє фінансових відносин взагалї при кінци року 1908 а також то, що рівночаснo на той час припала воєнна гроза і сполучені з нею більші видатки на войскові цїли. Правительство мусїло уділити воєнному зарядови гроший з касових запасів, котрі мусять бути тепер звернені. Загалом треба було на то 326 міліонів, з чого 140 міліонів вже звернено.

Що до касових запасів, то міністер пересьвідчений, що до запевненя нормальної господарки потреба в касах бодай 300 міліонів, а тепер після послїдних виказів єсть в державних касах всего 61 міліонів і та квота рішучо за мала. Дня 1 лютого треба було заплатити за самі відсотки 39 міліонів корон. Так дальше господарити не можна і длятого просить п. Міністер палату о відповідне збільшенє касових запасів.

По промовах цїлого ряду бесїдників дискусию перервано і відложено до слїдуючого засїданя, яке відбуде ся нинї.

Перед подорожию короля Петра вибрав ся сербский міністер заграничних справ Милованович до Царгорода, щоби подорож свого короля зобразити як просту етикетальну візиту. Турецкому міністрови Ріфаат-баші і австро-угорскому амбасадорови Палявічіньому заявив він, що цїлию Сербії є довести до приязних відносин між нею а Туреччиною та Австро-Угорщиною. Але місию Миловановича утрудняє сербска праса, яка зовсім явно подає до відомости сербскі задушевні бажаня, а іменно що до позисканя Новобазарского санджаку дорогою купна, або в инший спосіб. Також зашкодить сему інтерпеляция одного сербского посла в турецкім парляментї в справі угнетеня его родимцїв в Старій Сербії і в Санджаку. Властивою задачию Миловановича, як він заявив дописувателеви „Політики", є довести до порозуміня між Сербією, Болгариєю і Туреччиною. Сей дневник додає, що прийде до заключеня союза балканьского і що в миролюбивість Австро-Угорщини і Німеччини в Сербії нїхто не вірить.

Замітним єсть становище англійскої праси супротив відвідин короля Фердинанда і Петра на петербургскім дворі: она побоює ся нарушеня status quo на Балканї. Єсть отже надія, що Англія в злуцї з Австро-Угорщиною і Німеччиною подїлають усмиряючо на політичну загонистість балканьских держав. Вже й тепер не панує там так дуже воєвничий і певний побіди дух. Чи з тих прогульок над Неву вийде яка користь для балканьских держав? В Сербії розчаровують ся помалу і голосять, що Росия бажає привести Сербію в цїлковиту зависимість від себе, а в сім помагає їй Пасич.

Новинки.

Львів, дня 10 марта 1910.

— **Іменованє.** Є. В. Цїсар іменував радника адміністрацийного в управі домен і лїсів державних Івана Долїву Фальковского старшим радником адміністрацийним.

— **Стемплї старої емісиї.** Дирекция скарбу подає до відомости, що значків стемплевих виданя з 1898 р. вільно уживати ще лиш до 31 с. м. включно. Коли би до якогось документу, поданя або взагалї письма настав з днем 1 цьвітня с. р. або пізнїйше обовязок зложеня стемплевої належитости, а сторона ужила стемпля давнїйшого виданя, то дотичне письмо буде уважати ся за неостемпльоване, що спричинить шкідливі наслїдки предвиджені в законах о належитостях. Хто однак з днем 1 цьвітня 1910 буде ще мати стемплї давного виданя, той ще через то не потерпить шкоди, бо в дорозї виміни одержить стемплї нового виданя тої самої вартости, коли найдальше 31 мая с. р. предложити стемплї давного виданя одному з тих урядів податкових, взглядно митових, в котрих продає ся значки стемплеві. Аж коли би до 31 мая включно занедбано просити о виміну, гроші видані на стемплї були страчені.

— **Із „Звіту Сокола-Батька у Львові"** подаємо слїдуючі замітнїйші дати: Від початку свого основаня аж доси мав львівский „Сокіл" 1406 членів, з котрих однак виступило 1066. Причина такої зміни поясняє ся тим, що до „Сокола" вступає богато академіків, котрі опісля покінчивши студиї виїздять зі Львова, а тим самим і виступають з товариства. Тепер числить львівский „Сокіл" 340 членів а між тими 52 академиків, 48 приват. урядників 40 державних урядників, 18 ремісників, 18 професорів, 16 технїків, 13 торговельників і промисловців, 10 адвокатів, 9 робітників, 7 нар. учителїв і т. д., а також 10 женщин і 38 своїх філїй, які вписали ся в члени з річною вкладкою 2 К. Головну вагу звертає „Сокіл" на руханку, яка відбуває ся в 6 відділах: члени в 2 четах, ученики старші і молодші, женщини і провідники. Найчисленнїйший був відділ старших учеників з 18 учасниками в грудни і відділ дївчат (16). Друга чета членів мала в грудни 10 участників і була тодї найбільша з цїлого року.

Комісия будови сокільнї виказує фонд будови 7.679 К, а прапорова комісия 743 К. Театр „Сокола" дав у Львові 23 представлень, а 4 представленя на провінциї. Тепер є театр у власнім зарядї. Забавова комісия уладила 1 фестин і 1 прогульку до Розгірча. Зі звіту економічної секциї видко, що в послїднім роцї фінанси Тов. поправили ся, сплачено богато довгів і дещо зложено на щадничі книжочки. Приходів було в роцї 4.701 К, між чим є 2.181 К з членьских вкладок і вписового, а 1.084 К датків. Велику частину своєї працї присьвятив львівский „Сокіл" сокільскій організациї на провінциї. В тім напрямі працювали руханкова секция, пожарна комісия і організацийна секция. Заходом руханкової секциї вийшли підручники „Сиrківка" і „Впоряд" написані проф. Боберскимь (головою тов.) В звітї сей секциї описано стрийский злет з вересня. Пожарна комісия полагоджувала справи, які вяжуть ся з пожарними „Соколами". Нових пож. філїй заложено в тім роцї 65, так що всїх разом з кінцем грудня 1909 було 465 пож. філїй, в тім 3 п. п. „Січ". Інструктори пожарництва і люстратори їздили 105 разів поза Львів в організацийних справах Сокільства. Організацийна секция подбала, що на просьвітнім з'їздї в лютім 3 члени „Сокола" виголосили реферати про руханкові і пожарні товариства. Секция подїлила простір східної Галичини на сокільскі округи в цїли лїпшого переведеня організациї а осередками округів назначила рухливійші філїї. Вкінци комісия для одностроїв виказує, що чимраз більше членів справляє собі сокільскі однострої.— Загальні збори львівского „Сокола" відбудуть ся в суботу дня 12 с. м. о год. пів до 7 вечером.

— **З судової салї.** Перед судом присяжних закінчила ся вчера остаточно відрочувана кілька разів розправа карна против редактора „Р. Селянина" п. Витовта Деманчука, котрого запізвав був о обиду чести п. Іван Процик, редактор москвофільскої „Науки". Судиї присяжні радили два рази над поставленими їм питанями і остаточно видали слїдуючий вердикт: На 1 питаниє, чи Витовт Деманчук винен, що несправедливо закинув Іванови Процикови, „що в дисциплїнарних актах висшого суду краєвого позістав слїд недуже полїтичних вчинків Івана Процика, за котрі викинули із суду" та „що Іван Процик єсть чоловіком непевної кондуїти — відповіли судиї присяжні 12 голосами „нї". — На 2 питаниє, чи винен Деманчук, що несправедливо закинув Іванови Процикови,

демо. А треба знати, що Льондон веде вже віддавна борбу з мракою і димом. Місто визначує річно 250 фунтів штерлїнґів (6000 К) на розслїди сеї язви а розслїди ті ведуть головно сторожі пожарні. Кожда стация сторожі пожарної дістає формулярі, котрі має точно виповнити а зміст тих формулярів відносить ся до степеня темноти, площі, яку вкриває мрака, єї напряму і т. д. Коли мраку можна наперед предвидїти, то видають окремі формулярі, в котрих означений також стан неба, напрям і сила вітру і т. д. В той спосіб призбирано числа, котрі як би не ті розслїди можна би уважати за фантастичні.

Так дослїджено, що в Кю (Kew — давнїйше село, нинї одно із західних передмістьь Льондону) осїдає з воздуха два тони, отже кругло 2000 кґ. болота на один екр або сорок арів, підчас коли поміри роблені перед кількома роками в Чельсї (Skelsea), показали, що там до двох недїль опадає з воздуха аж 6 тон болота. То висяче у воздусї болото складає ся в добрій третинї з пороху з вугля а в другій третинї з пороху із всїляких мінералів; до того єсть ще в нїм до 7 процент сїрчаного квасу і хльороводня. З того вже можна зміркувати, як шкідливий єсть для здоровля воздух в Льондонї. Можна собі подумати, як шкідливою для здоровля єсть тота пора, коли місто залягає мрака.

Льондоньска мрака настає по всїй імовірности з того, що той величезний дим, який виходить з льондоньских коминів, при вохкім воздусї не може розійти ся в гору, лиш лучить ся з водною парою і робить пітьму. Але мрака тота не завсїгди залягає цїле місто, лиш дуже часто виступає місцями. Буває нераз так, що десь на якійсь стациї зелїзниці на передмістю сїдаємо при краснім сьвітлї сонця до поїзду а вже на слїдуючій стациї боїмо ся висїдати з ваґона, бо не видимо нїчого більше перед собою як лиш білу як молоко або якусь жовтаву масу, котра мов би якась густа непрозора заслона все закриває.

Коли в містї настане така густа мрака з димом, то нема иншої ради як лиш осьвічувати улицї мов би серед ночи. В таких случаях видає місто на осьвітлюванє по 2.000 фунтів (48.000 К) а згаданого повисше дня видало аж 10.000 фунтів. Зелїзниці мусїли при значно менших доходах видати 6.000 фунтів на службу безпечности: купцї осьвітлювали свої склепи а не мали й половини тілько гостий, що звичайно. Загальну шкоду, яку мрака того дня наробила, очисляли на 200.000 фунтів або 4,800.000 К.

Але дим в Льондонї і без мраки робить велику шкоду. Він нищить так само мури Вестмінстерскої опатиї як і мури парляменту, хоч сему повинен бути вдячний, бо представителї народу лишають его в спокою і не придумують нїчого против него. Навіть олїйні образи в національній Ґалериї не безпечні від него і длятого позаслонювано їх скляними тафлями. Язву диму звалюють звичайно на промисл в Льондонї. Спостереженя однак зроблені в часї, коли мало що не всї фабрики стояли, дали доказ, що добра половина диму походить з приватних помешкань а причиною того суть знов печі, в котрих вуголь недокладно згаряє.

Не менше шкідливою показує ся і мрака, особливо тодї, коли она дуже густа і набирає брунатно-сїрої краски. Чоловік навіть в своїх власних чотирох стїнах не безпечний від неї; она гризе в очи і не дає віддихати. Від неї гине блискуча полїтура на меблях, біленькі як снїг заслони вікон стають сїрі а навіть срібна посуда покриває ся чорнавою верствою, котра мінить ся всїлякими красками та виглядає так, мов би довший час полежала де в оцтї. Льондоньска мрака викликує заколот навіть в домашнім господарстві. Служниці та кухарки ходять надуті, бо все треба чистити, мити і прати; в печи не хоче горіти і курить ся так, що цїла кухня буває повна диму. Різники, що разносять мясо по домах, молочарі і жінки, що приносять зеленину, спізнюють ся а з того заводить ся сварка і так не позістає льондоньска мрака без впливу і на домашнє житє. Щасливий той, хто в такій порі не тратить гумору!

(Дальше буде).

„що вийшло на верх, що тойже з Тов. ім. Качковского крав марки для своеї „Науки“, дальше, що в „Науцї“ розписав складки на відбудоване княжих замків у Львові і в Галичи, що легковірні люди посилали ему гроші на ту цїль, а він їх вкрав для себе“ — відповіли судиї присяжні 11 голосами „нї“, а 1 голосом „так“. Наконець на трете питане що до закидів, що „Іван Процик в часї виборів до парляменту піддав москвофільский партиї гадку збирати фонд виборчий і справу ту так хитро повів, що й до нинї нема рахунків з того фонду“ — відповіли судиї присяжні 12 голосами „нї“. В виду того верди́кту предсїдатель трибуналу Лебенштайн видав вирок увільняючий. Заступник позовника зголосив жалобу неважности.

— **Давай душу**! В селї Ковбель, міньского повіта, загостили були в ночи до тамошного війта, котрий якраз зібрав був 200 рублів податкових гроший, два духи, бо смерть і чорт, і зачали торгувати ся о душу війта. Смерть в білім одїню і з косою в руцї крикнула до війта: Давай душу! А чорт справдї чорний як чорт, крикнув розлючений до смерти: То не твоя душа, то моя! Віддай менї еї! — Перепуджений війт став навколїшки і зачав просити, щоби тоті небезпечні духи позволили ему бодай помолити ся, заким ще возьмуть душу з него. Смерть на то згодила ся а чорт не противив ся і перепуджений війт зачав молити ся. Але коли похилив голову в долину, побачив, що сваха костомаха не боса але мае чоботя на ногах. В тій хвили схопив ся і добувши револьвера, який мав при собі, стрілив до смерти. Дивним дивом смерть погибла на місци а чорт пустив ся втїкати. Війт побіг і за чортом і стрілив до него та пострілив також на смерть. Показало ся опісля, що оба розбишаки були господарями таки з того самого села, котрі знаючи, що війт мае так значну готівку, змовили ся, щоби его обрабувати.

— **Нещасливі пригоди**. На будові при ул. Мілковского ч. 7 завалило ся оногди руштоване і трох мулярів, котрі на нім працювали, впали на землю і потовкли ся так сильно, що одного з них непритомного треба було відвезти до шпиталю. — В Перемишли згинув дня 8 с. м. страшною смертию шлюсар зелїзничий Евгеній Бучиньский. Нещасливий обробляв якраз кусень металю на токарни, коли нараз зубате колесо машини вхопило его за одіж і кинуло ним об зелїзний валок з такою силою, що поломило в нім стовп хребтовий і руку та убило на місци так скоро, що він навіть не міг крикнути. Нещасливий полишив жінку і дїти.

— **Процес Тарновска-Комаровский**. У Венеції мешкав Комаровский в своїм домі в містї, Тарновска зі своєю покоевою Періє в готели над Лїдом. Прілуков приїхав також а Тарновска жила з ним як з чоловіком, о чім Комаровский не знав нїчого, не знав навіть, що есть на сьвітї якийсь Прілуков. Она жалувала ся заедно перед Прілуковом на Комаровского і казала, що мусить з ним розлучити ся. О тім вели розмову навіть при покоевій. Дня 4-го серпня використала Тарновска в хитрий спосіб нагоду, щоби прискорити свої заручини і того самого дня порадившись наперед з Прілуковом зажадала від ґрафа, щоби він зробив завіщане і заасекурував ся на житє в еї користь. Комаровский був так нерозважний, що згодив ся на то жадане Тарновскої. На другий день зробив відпис з завіщаня і хотів заасекурувати ся в товаристві „Mutual Life“, але римский аґент того товариства не хотів приняти асекурациї. То спонукало їх поїхати дня 9-го серпня до Відня. Тимсамим поїздом, що они, поїхав і Прілуков, але Комаровский не знав о тім нїчого. Щоби мати всїх трох любовників коло себе, зателеґрафувала она до Наумова, щоби він приїхав до Відня. Тут наказала она Наумовови найняти собі помешкане в иншім готели і прибрати собі фальшиве прізвище „Леон де Льож“. Він зробив так, але коли довідав ся, що Тарновска заручила ся, взяла его зазрість і він хотів собі смерть зробити. Она успокоїла его, а щоби его позбути ся на якийсь час, казала ему виїхати до Підволочиск.

Зараз по своїм приїздї до Відня, зробив ґр. Комаровский в присутности росийского консуля завіщане в користь Тарновскої і еї сина а зі шкодою для своеї власної дитини. Але й Прілуков не сидів тихо. Він старав ся навязати переговори з товариством „Gresham“ і казав, що той, котрий хоче заасекурувати ся, жие в Парижи і боїть ся, щоби его тамошні „апаші“ (париські волоцюги) не вбили. Переговори з сим товариством розбили ся, бо оно набрало підозріня, а ґраф заасекурував ся в товаристві „Anker“ на суму пів міліона франків в користь Тарновскої, котра ще перед тим розвідувала ся, чи поліца асекурацийна мала би й тоді вартість, коли би заасекурований помер наглою смертию. З тою асекурацією підписав ґр. Комаровский рівночасно і вирок смерти на себе.

Комаровского мав насамперед убити Прілуков. Він старав ся роздобути собі такі папіроси, від котрих міг би був Комаровский заснути на віки, а коли то не удало ся, учив ся стріляти. Наконець старав ся також надармо роздобути собі затроєний штилет. Обжаловані називали в своїх телеґрамах тоті оружия „теплий таріль“ і „студений таріль“.

Телеґрами.

Відень 10 марта. Бурмістр др. Люеґер помер нинї рано о 8 год. 5 мінут.

Відень 10 марта. Сестра бл. п. Люеґера одержала з цїсарскої кабінетної канцеляриї депешу, в котрій сказано, що цїсар висказує їй і еї сестрі сочувство з приводу смерти дра Люеґера, що стала ся так тяжким для них ударом. Е. Вел. Цїсар вислав також кондоленцийну телеґраму до президиї міскої ради. Кондоленциї прислали також архікн. Райнер, президент мінїстрів Бінерт, намістник Кільмансеґ і другі.

Відень 10 марта. Зараз по смерти Люеґера вивішено на вежах ратушевих чорні хоругви. Так само зі всїх міских будинків і з многих приватних домів повівають чорні хоругви. Похорон дра Люеґера відбуде ся в понеділок.— „Deutsches Volksblatt“ оголошує полїтичне завіщане дра Люеґера написане в 1907 р. в присутности кн. Ліхтенштайна, Ґесмана і Вайскірхнера, в котрім він взиває партию, щоби й дальше держала ся его полїтики, особливо же супротив Угорщини, а на свое місце поручає Вайскірхнера.

Відень 10 марта. В палатї послів виголосив президент палати Патай посмертну згадку о др. Люеґері а на знак жалоби закрито засїданє. Слїдуюче відбуде ся нинї о пів до 1. по полудни.

Біярріц 10 марта. Приїхав тут король Едвард.

Париж 10 марта. З Каза Блянки доносять о стичцї француского войска з відділами Заєрів. Відділи ті відперто.

Петербург 10 марта. Члени правицї протестують виключеня Пуришкевича з послїдного засїданя і кажуть, що президия тенденцийно переслїдує послів з правицї. Правиця наміряє внести мемориял в тій справі.

Курс львівский.

Дня 9-го марта 1910.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	680·—	690·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	425·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	564·—	574·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	450·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4\frac{1}{2}$ прц.	99·10	99·80
$4\frac{1}{2}\%$ листи заст. Банку краев.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краев.	94·—	94·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41\frac{1}{2}$ лїт.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	93·40	94·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·60	98·30
Облїґи. ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}\%$	99·70	100·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	93·20	93·90
Позичка краев. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·80	94·50
„ м. Львова 4% по 200 К.	93·—	93·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	116.—	126·—
Австрийскі черв. хреста	64·75	68·75
Угорскі черв. хреста	40·35	44·35
Італїян. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	70·—	76·—
Базилїка 10 К	—·—	—·—
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·48
Рубель паперовий	2·50	2·53
100 марок нїмецких	17·80	118·72
Долар американьский	4·80	5·—

Курс віденский

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, 5·50, 7·25, **8·55**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8·40**, 9·50.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·20*), **2·05**, 5·53, **6·40**, 9·30.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11·00.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9·00.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10·12.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8·20.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9·35.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в недїлї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9·35.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).